

Rapport

Rapport over een klacht over de politiechef van de regionale eenheid Rotterdam.

Publicatiedatum
19 december 2014
Rapportnummer
2014/220

Klacht

Verzoeksters zoon uit zijn auto te sleuren;

Vlak voor het gezicht van verzoeksters zoon te gaan schreeuwen;

Verzoekster klaagt er verder over dat politieambtenaren van de eenheid Rotterdam haar zoon hebben geboeid.

Wat is er gebeurd?

Verzoeksters zoon X reed samen met een bekende in een geleende auto. Op een gegeven moment bood zijn rijgedrag voor een aantal politieambtenaren aanleiding om hem na een achtervolging staande te houden. Zo haalde X bij een kruising de ME bus aan de linkerkant in waardoor X de kruising niet kon overzien. Terwijl X op de kruising linksaf sloeg, zagen andere verkeersdeelnemers zich genoodzaakt om te remmen of te stoppen teneinde een aanrijding met X te voorkomen. X remde nagenoeg niet af bij onoverzichtelijke situaties of kruisingen, gaf geen richting aan, reed tegen het verkeer in en bracht hierdoor de overige verkeersdeelnemers in gevaar. X werd vervolgens door een politieambtenaar uit de auto gehaald omdat hij geen gehoor zou hebben gegeven aan het verzoek van de politie om uit te stappen. Vervolgens werd hij geboeid naar het politiebureau overgebracht.

Lezing van verzoekster

Verzoeksters zoon X betwist niet het rijgedrag dat hij had vertoond. Volgens X werd, toen hij door de ME bus werd klemgereden, het portier van de ME bus tegen zijn auto aangegooid en werd hij direct letterlijk uit de auto getrokken en als een crimineel behandeld, gefouilleerd en geboeid. Volgens X begonnen de politieambtenaren vernederende dingen tegen hem te zeggen zoals, "snotneus" en "wie denk je wel niet dat je bent".

Volgens verzoekster werd de controle van haar zoon X tijdens de staande houding onnodig ruw uitgevoerd. Haar zoon X wilde rustig (misschien te rustig naar de zin van de betrokken politieambtenaren) uitstappen, maar werd door politieambtenaar W. uit de auto getrokken, in de boeien geslagen ondanks dat hij geen weerstand bood. Daarnaast heeft politieambtenaar W., waarschijnlijk omdat X erg kalm leek, met zijn voorhoofd tegen het voorhoofd van X staan schreeuwen. Volgens verzoekster werd er vanuit het publiek, waartussen zich ook bekenden van haar en haar zoon X bevonden, verontwaardigd hierop gereageerd. Volgens X was er een vrouw tussen de tientallen omstanders die een van de politieambtenaren aansprak om te vragen waar de hardhandige aanpak voor nodig was omdat hij en zijn vriend die bij hem in de auto zat geen weerstand boden. De vrouw werd volgens X door de politie gesommeerd om zich er niet mee te bemoeien en door te fietsen.

Lezing politieambtenaren

Acht politieambtenaren van de Mobiele Eenheid (ME) reden in een opvallend ME voertuig door Rotterdam. Op een gegeven moment zag politieambtenaar R. (de chauffeur van de ME bus) tijdens het passeren van een zebrapad bij een kruising dat hij aan de linkerkant werd ingehaald door een auto waarin verzoeksters zoon X reed. Volgens R. kon X tijdens deze verkeersmanoeuvre nooit de kruising overzien. Terwijl X op de kruising linksaf sloeg, zagen andere verkeersdeelnemers zich genoodzaakt om te remmen of te stoppen teneinde een aanrijding met X te voorkomen. R. zag en hoorde dat de auto van X snel accelereerde en dat twee personen (waaronder X) die voorin in de auto zaten, aan het lachen waren. Vervolgens zagen politieambtenaren P., W. en R. dat X een rij van tenminste zeven voertuigen inhaalde die op dat moment voor een voetgangersoversteekplaats voor een overstekende voetganger stonden te wachten. Tijdens deze inhaalmanoeuvre reed X ten minste 80 meter tegen het

verkeer op de andere rijbaan in. De politieambtenaren zagen vervolgens dat X tussen een vrachtauto en een personenauto door reed en de overstekende voetganger zich moest inhouden om niet aangereden te worden. Hierna zagen de politieambtenaren dat X geen richting aangaf toen hij links afsloeg. Terwijl R. achter X aanreed, zag hij dat de snelheidsmeter van de ME bus 70 km/u aangaf waar 50 km is toegestaan en dat X nog steeds op hem uitliep. Ze zagen ook dat X. zijn auto naar links in de richting van een straat stuurde en vervolgens op het laatste moment scherp naar rechts in de richting van een andere straat stuurde en daarbij geen richting aangaf. Verderop reed X tegen de richting van het verkeer een straat in, die uit een rijstrook bestaat, terwijl het op dat moment druk was met voetgangers en fietsers. X remde nagenoeg niet af bij onoverzichtelijke situaties of kruisingen en bracht hierdoor de overige verkeersdeelnemers in gevaar. Hierop besloot politieambtenaar R. om X klem te rijden.

Aanvullende verklaringen van de politieambtenaren

In het kader van het onderzoek naar de klacht zijn vier betrokken politieambtenaren door een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman gehoord. Uit hun verklaringen die een aanvulling vormen op hetgeen hiervoor is weergegeven, kwam het volgende beeld naar voren.

De ME in Rotterdam is georganiseerd in zogenoemde Flex-groepen. Dat betekent dat deze groepen ME' ers naast ME taken ook kunnen worden ingezet voor andere reguliere werkzaamheden binnen een district. Politieambtenaren B., P. W. en R. vormden die dag samen met vier andere collega's een Flex-groep. In dat kader reden zij in een ME bus. De chauffeur R. en commandant P. zaten voorin en W. en B zaten met hun andere collega's achterin het voertuig. Tijdens de IBT training hebben zij geleerd hoe zij in groepsverband aanhoudingen kunnen verrichten. Het doel van deze aanpak is het creëren van een veilige werkruimte voor de politieambtenaren die de aanhouding verrichten.

R. verklaarde dat zij X, naar aanleiding van diens verkeersgedrag, hadden achtervolgd waarbij op sommige momenten zelfs gevaarstelling was ontstaan. Volgens B. hadden zij tijdens de achtervolging gebruik gemaakt van optische- en geluidssignalen en stuiterden ze met een snelheid van 50 km/u over een verkeersdrempel waarbij P. nog net kon voorkomen dat hij niet van zijn voorstoel werd geslingerd. Op een gegeven moment zagen zij kans om het voertuig van X aan de linkerkant te passeren op het moment waarop X op een vrij grote doorgaande weg tot stilstand kwam. Op dat moment zette R. zijn voertuig (vanuit de positie van X gezien), linksvoor schuin voor diens auto zodat hij in ieder geval niet meer vooruit weg kon. Gelet op wat er tijdens de achtervolging in het verkeer vooraf was gegaan, mocht X ook niet meer verder rijden want hij was een groot gevaar op de weg. Dat was ook de reden geweest waarom R. de auto van X op die manier had afgeblokt. Op dat moment stroomden zes leden van het Flexteam, die achterin de ME bus zaten, naar buiten om de auto van X 'dicht te zetten' en zo te voorkomen dat hij er langs die weg weer vandoor kon gaan. R. en P. bleven voor in de bus zitten. Volgens W. was de procedure die zij bij de staande houding van X volgden, gericht op het creëren van een veilige werkruimte. Hoewel W. snapt dat verzoeksters zoon dat als vervelend heeft ervaren, was op dat moment het creëren van een veilige werkplek voor W. en zijn collega's het allerbelangrijkste. Ook achteraf bezien had het volgens W. niet met minder politieambtenaren gekund.

Wat P. zich kon herinneren was dat ze een deur van de auto van R. open maakten en dat er op dat moment contact was met de inzittenden, waaronder X. W. zag dat een andere collega bij de bestuurdersdeur stond. W. stapte naar X toe. Hij zag dat een collega al in gesprek was met X. Hij hoorde dat hij X vroeg om uit zijn auto te stappen maar dat X nergens op reageerde. W. hoorde zijn collega nogmaals zeggen dat X uit zijn auto moest stappen. W. zag dat X hier opnieuw niet aan voldeed. Hij zag dat zijn collega hierop X bij diens arm pakte en tegen X op een wat dringender manier hoorde zeggen: "Nu uitstappen". Het was volgens W. niet zo dat X uit zijn auto werd geschreeuwd.

W. schat dat hij op dat moment anderhalve meter van de auto van X was verwijderd. Hierna werd X

door zijn collega uit zijn auto geholpen. Het was dus volgens W. niet zo dat zijn collega X uit zijn auto trok maar dat X wel begreep dat hij moest uitstappen.

W. had zeker niet met zijn voorhoofd vlak voor het voorhoofd van X gestaan. Volgens W. zou dat betekenen dat hij dan zijn hoofd in de auto van X had moeten steken. W. gaf aan dat tijdens IBT training aan politieambtenaren wordt geleerd dat je op veilige afstand van een verdachte moet blijven werken. Je zou anders een kopstoot kunnen krijgen, gebeten of geslagen kunnen worden als je met je hoofd dicht in de buurt van het hoofd van een verdachte komt. Dit voorkom je door van de verdachte een arm vast te pakken en buiten het voertuig te blijven, aldus W. Naar aanleiding van de klacht had W. een gesprek gehad met zijn leidinggevende. Tijdens dat gesprek gaf W. aan dat zij heel netjes hadden gewerkt. W. is naar zijn zeggen een zeer rustige politieambtenaar en de collega met wie hij werkte, is volgens hem ook rustig.

P. gaf aan dat ze soms het gevoel hebben dat iemand er tussen uit wil knijpen. Er ontstaat een situatie, waarin het 'onderbuik gevoel' aangeeft dat er iets niet goed zit en dan ga je optreden. In dat geval kijk je in die auto en dan ligt er van alles in. B. kon zich nog herinneren dat X met zijn maat of vriend naast de auto stond; dat zijn rijbewijs ter inzage werd gevorderd en dat met betrekking tot X de antecedenten zijn nagekeken. Uit deze bevraging bleek dat X in het politiesysteem antecedenten had op het gebied van inbraken. Volgens B. werd toen door hun commandant P. besloten om op grond van de algemene plaatselijke verordening, de auto van X te doorzoeken. B. heeft de auto van X vervolgens doorzocht. In de kofferbak trof B. een soort onkruidkrabber aan die op een zodanige manier was bewerkt dat, zo is B. ambtshalve bekend, een dergelijk werktuig bij inbraken wordt gebruikt. Dat voorwerp is toen door B. in beslag genomen.

Hierna werd X op grond van artikel 5 Wegenverkeerswet 1994 (het veroorzaken van gevaar of hinder op de weg) en het met zich meevoeren van inbrekerswerktuigen, aangehouden. Tevens werd het rijbewijs van X door W. ingevorderd op grond van artikel 130 van de Wegenverkeerswet 1994.

X werd vervolgens op grond van de volgende omstandigheden geboeid. X had de ME bus ingehaald dus hij had de politie al voor de kruising op de Kleiweg moeten (hebben kunnen) zien. Vervolgens bleef X bij hen vandaan rijden en beging hij meerdere verkeersovertredingen zoals tegen de richting in rijden en maakte hij zich schuldig aan overtreding van artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994. Nadat zij X hadden staande gehouden en W. naast zijn voertuig stond, bedacht hij zich dat X wel eens zou kunnen gaan vluchten. Dit omdat X eerder voor hen was weggereden en niet direct had willen uitstappen. Vanwege vluchtgevaar hebben zij X toen geboeid. Hierna werd X op verzoek van de betrokken politieambtenaren door een andere politie eenheid naar het politiebureau vervoerd.

Lezing politiechef

Tijdens de informele fase van de interne klachtbehandeling, gaf de klachtbehandelaar schriftelijk bij verzoekster aan dat ten aanzien van haar klacht over de onnodig ruwe behandeling van haar zoon X, de werkwijze van de betrokken politieambtenaren middels feedback bij hen onder de aandacht zou worden gebracht. Het doel hiervan was om het gevoel dat X tijdens de controle had gehad, bij de politieambtenaren kenbaar te maken en daarbij tevens een alternatieve werkwijze bij hen onder de aandacht te brengen. Daarmee beschouwde de klachtbehandelaar dit klachtpunt als afgehandeld.

De politiechef liet desgevraagd in reactie op het onderzoek van de Nationale ombudsman het volgende weten. De leidinggevende van de betrokken politieambtenaren W. en S., die X hadden aangehouden, had tijdens een gesprek met hen de gevoelens van X overgebracht. De leidinggevende doelde hierbij op de massaliteit van de controle door een Flex-groep en het gevoel van X over het 'schreeuwen'. Zij herkenden in de reactie van X geen schrik of onthutsing, waardoor de omschreven beleving voor hen niet verwacht was. De leidinggevende had tijdens het gesprek als alternatief aangegeven, de controle

niet door de hele groep van acht politieambtenaren te laten uitvoeren. De klacht over de handboeien was een nieuw punt. Overigens was het, volgens de leidinggevende, in de beleving van de betrokken politieambtenaren niet zo dat de aanhouding door onnodig veel politieambtenaren werd verricht omdat de inzet van de politieambtenaren was gericht op het afschermen van een veilige controleplaats en het op afstand houden van een aantal omstanders. Die omstanders konden het verkeersgedrag van X voorafgaande aan die controle namelijk niet hebben waargenomen.

De politiechef stelde zich op het standpunt dat X zich ernstig had misgedragen in het verkeer. De bemanning van de ME bus had zelf waargenomen dat X meerdere ernstige verkeersovertredingen pleegde. Om die reden hielden ze X staande. De politiechef is zich ervan bewust dat het feit dat er meerdere politieambtenaren in ME tenue bij de staande houding betrokken waren, intimiderend kan overkomen. In het geval van X berustte de aanwezigheid van meerdere politieambtenaren echter op toeval. Normaal gesproken wordt een dergelijke staande houding uitgevoerd door een surveillanceauto met twee politieambtenaren in een dagelijks tenue. Hoewel het op X misschien anders is overgekomen, stelt de politiechef zich op het standpunt dat er wat hem betreft geen sprake is geweest van een disproportioneel politieoptreden.

Beoordeling van het politieoptreden

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid in haar contacten met de burger escalatie probeert te voorkomen of te beperken. Communicatievaardigheden en een oplossingsgerichte houding zijn hierbij essentieel. Dit vereiste brengt met zich mee dat politieambtenaren hun optreden afstemmen op de situatie en daarbij handelen in overeenstemming met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Het verkeersgedrag van verzoeksters zoon X staat niet ter discussie en wordt door X ook niet weersproken. Gelet op de gevaarzetting die X door zijn rijgedrag veroorzaakte, acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat de politieambtenaren, die toevallig vanuit hun ME bus het verkeersgedrag van X waarnamen, besloten om X staande te houden ten einde het gevaarzettende gedrag van X voor de overige verkeersdeelnemers te doen stoppen. In het geval van de staande houding van X werd zijn auto aan de voorkant met behulp van de ME bus klem gezet en vervolgens door meerdere politieambtenaren aan de achterkant ook geblokkeerd om te voorkomen dat hij zich langs die weg aan zijn staande houding kon onttrekken. Normaal gesproken zijn er bij een dergelijke staande houding veel minder politiemensen betrokken, maar omdat het een ME bus betrof waren er op dat moment zes beschikbaar. De Nationale ombudsman acht dit een toevallige omstandigheid, die niet aan de politie kan worden tegengeworpen. Gelet op de werkwijze van de Flex-groepen acht de Nationale ombudsman het gelet op de omstandigheden, een kruispunt met verkeer en de mogelijke toestroom van omstanders, niet onredelijk dat zij in deze situatie met zes man opereerden met het doel een veilige werkplek te creëren. Nadat de situatie was bevroren, werd aan X duidelijk gemaakt dat hij uit zijn auto moest komen om te voorkomen dat hij alsnog weg zou kunnen rijden.

Over wat er zich vervolgens heeft afgespeeld, lopen de verklaringen tussen de betrokken politieambtenaren en verzoeker uiteen. Gelet op het feit dat vier politieambtenaren in grote lijnen hetzelfde verklaren over wat er is gebeurd, en deze verklaringen ook nog eens consistent zijn en X niet betwist dat hij gevaarlijk weggedrag heeft vertoond en zijn moeder heeft verklaard dat haar zoon X misschien wel te rustig was geweest, acht de Nationale ombudsman deze verklaringen aannemelijker en zal hij uitgaan van de lezing van de politieambtenaren.

De Nationale ombudsman gaat er dan ook van uit dat de politie eerst op een normale manier aan X heeft gevraagd of hij uit zijn auto wilde stappen, en toen dat niet gebeurde, op een meer indringende manier aan X duidelijk werd gemaakt dat hij zijn auto direct moest verlaten. X bleef echter in zijn auto

zitten toen hem voor de tweede maal op een indringender wijze werd meegedeeld dat hij uit de auto moest stappen. X gaf hier geen gehoor aan. Vanaf dat moment kon de politie niets anders meer dan X beet pakken en hem fysiek te dwingen alsnog uit zijn auto te stappen. Hoewel dit door X mogelijk als sleuren kan zijn ervaren, acht de Nationale ombudsman het, gelet op de situatie en de verklaring van politieambtenaar W. aannemelijk dat X enkel fysiek is vastpakt teneinde hem uit de auto te halen en dat hierbij geen gebruik is gemaakt van een buitensporige kracht.

Alles overziend kon de houding van verzoeker door de betrokken politieambtenaar worden opgevat als een non-coöperatieve opstelling. Gelet hierop is het niet onjuist dat een van de politieambtenaren verzoeksters zoon X, teneinde hem te kunnen aanhouden, heeft vastgepakt en uit zijn auto heeft gehaald.

Voor wat betreft het schreeuwen, acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat politieambtenaar W. met zijn eigen voorhoofd vlak voor het voorhoofd van X zou hebben staan schreeuwen omdat hij daarmee zelf risico zou hebben gelopen. De ombudsman acht het wel aannemelijk dat W. harde woorden heeft gebruikt tegen X., gelet op diens gevaarlijke verkeersgedrag, maar hij heeft onvoldoende aanwijzingen dat hiermee de grenzen van de behoorlijkheid zouden zijn overschreden.

Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de betrokken politieambtenaren niet hebben gehandeld in strijd met het vereiste van de-escalatie.

De gedraging is behoorlijk.

Beoordeling van het handboeiengebruik

De Nationale ombudsman toetst deze klacht aan het vereiste van behoorlijk

overheidsoptreden dat grondrechten van burgers worden gerespecteerd. Het boeien van een persoon betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam,

welk recht in artikel 11 van de Grondwet (zie: Achtergrond onder 1) is neergelegd. Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt. Ook in artikel 8 EVRM (zie: Achtergrond onder 2) is bepaald dat een inbreuk op ieders recht op respect voor zijn privéleven - waaronder mede wordt verstaan zijn lichamelijke integriteit - moet zijn voorzien bij wet.

In artikel 22 van de Ambtsinstructie voor de politie (als uitwerking van artikel 15 Grondwet) is bepaald dat een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten

behoefte van het vervoer kan worden geboeid (zie: Achtergrond onder 3).

De politie mag een aangehouden verdachte ten behoeve van het vervoer aan zijn handen boeien, indien concrete feiten en/of omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen, met het oog op vluchtgevaar, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de betrokken politieambtenaar of van derden. Deze feiten en/of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in de persoon die is aangehouden, of in de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft plaatsgevonden. De politieambtenaar moet in een specifiek geval de afweging maken of de aanwezige veiligheidsrisico's het aanbrengen van de boeien naar redelijk inzicht rechtvaardigen. Het standaard aanleggen van de handboeien tijdens het vervoer van een verdachte naar het politiebureau is dus niet in overeenstemming met artikel 22 van de Ambtsinstructie.

De eerste vraag die beantwoord dient te worden, is of X rechtens zijn vrijheid was ontnomen. X had kort daarvoor meerdere gevaar zettende verkeersovertredingen gepleegd. Daarnaast werd in de auto waarin

X reed een voorwerp aangetroffen dat als inbrekerswerktuig kan worden gekwalificeerd. Er waren dus voldoende feiten en omstandigheden om X aan te kunnen houden op grond van de APV en artikel 5 van de Wegenverkeerswet 1994. Daarmee is aan deze eis voldaan.

De tweede vraag die dient te worden beantwoord is of er ten tijde van de aanhouding van X sprake was van vluchtgevaar of gevaar voor de veiligheid dat het aanleggen van handboeien rechtvaardigde. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat X had kunnen weten dat de politie hem op de hielen zat aangezien hij in de eerste plaats de opvallende ME bus was gepasseerd en in de tweede plaats moet hebben gehoord en/of gezien dat dezelfde ME bus met gebruik van optische- en geluidsignalen met grote snelheid achter hem aanreed. Het is verder op grond van zijn weggedrag, aannemelijk dat X zich op dat moment aan zijn staande houding probeerde te onttrekken. Nadat X was staande gehouden stapte hij, ondanks twee eerdere verzoeken daartoe, niet direct uit zijn auto. Nadat X uit zijn auto was gehaald en was aangehouden, moest er nog even worden gewacht op een andere politie-eenheid die X naar het politiebureau zou vervoeren. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is op grond van de voorgaande gedragingen en omstandigheden voldoende aannemelijk geworden dat X nadat hij uit de auto was gehaald, nog als vluchtgevaarlijk kon worden beschouwd. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat de politie het recht op lichamelijke integriteit voldoende heeft gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klachten over de onderzochte gedraging van een aantal politieambtenaren van de regionale eenheid Rotterdam die wordt aangerekend aan de politiechef van de eenheid Rotterdam zijn niet gegrond.

Achtergrond

Grondwet

Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

Artikel 15, lid 4

"(...)

4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar (Besluit van 8 april 1994, Stb. 275, in werking getreden op 1 april 1994)

Artikel 22

"1. De ambtenaar kan een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien aanleggen.

2. De maatregel, bedoeld in het eerste lid, kan slechts worden getroffen, indien de feiten en omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden.

3. De in het tweede lid bedoelde feiten of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in:

a. de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, of

b. de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft

plaatsgevonden, één en ander in samenhang met de wijze waarop en de situatie waarin het vervoer plaatsvindt."

4. Wegenverkeerswet 1994

Artikel 5

"Het is een ieder verboden zich zodanig te gedragen dat gevaar op de weg wordt veroorzaakt of kan worden veroorzaakt of dat het verkeer op de weg wordt gehinderd of kan worden gehinderd."